

فریدریش نیچہ

سپیدہ دمان

ترجمہ علی عبداللہی

باویرایش جدید

فهرست مطالب

۵	یادداشت مترجم
۱۷	از «اینک آن انسان»
۲۱	سپیده‌دمان
۲۲	پیشگفتار
۳۱	کتاب یکم
۱۰۵	کتاب دوم
۱۵۹	کتاب سوم
۲۱۳	کتاب چهارم
۲۹۱	کتاب پنجم
۳۷۳	افزوده مترجم
۳۹۹	فرهنگ واژگان متن
۴۱۶	منابع

یادداشت مترجم

نیچه «سپیده‌دمان» را در ۳۷ سالگی در ژانویه ۱۸۸۱ به پایان بُرد. این کتاب در تابستان همان سال در پنج کتاب و ۵۷۵ پاره، بدون عنوان اصلی منتشر شد. دانسته‌های ما از زندگی و آفرینش نیچه در این دوران، از خلال نوشته‌های ارزشمند دوستش پترگاست است. او بود که «گزارش پسین^۱» در باب «سپیده‌دمان» را تقریباً یک دهه پس از مرگ نیچه در سال ۱۹۰۹ در وایمار منتشر کرد. با وجود پژوهش‌های روشنگرانه کارل شلشتا در مورد آثار پس از مرگ نیچه، به ویژه «ارادهٔ معطوف به قدرت» و نامه‌های او، در اطلاعات زندگی نامه‌ای پترگاست، جای هیچ تردیدی نیست. او از دوستان گرمابه و گلستان نیچه و یکی از شاگردان خَلَفَش بود. بعدها ارتباط آن دو چنان نزدیک شد که حتی می‌توان گفت گاست جای خالی واگنر را برای نیچه پُر می‌کرد.

پترگاست پس از درگذشت نیچه برخلاف خواستهٔ خواهرش الیزابت فورستر، از سال ۱۹۰۰ تا ۱۹۰۹ در آرشیو نیچه در وایمار مشغول به کار شد. گاست در جایی می‌نویسد: «نخستین نوشته‌های کوتاه در باب «سپیده‌دمان» تاریخ ۱۸۸۰ را بر خود دارد». نیچه در روزهای فوریّهٔ همان سال، گاست را به ریوانزد خود خواند. او بی‌درنگ خواستِ استاد را اجابت کرد و به دیدار نیچه شتافت. وضع مزاجی استاد را بهتر از پیش یافت. گاست از آن دوران چنین یاد می‌کند: «نوشتن کتاب چهار هفته بعد در وینز صورت گرفت. نیچه و نیز را شهر زیبایی یافت «پاره‌ای از شرقِ درخشان و جایی پرداخته برای جانهایِ فکور». او در آنجا در کرانه‌های

۱. برخی از مطالب داخل گیومه از مؤخره‌های متن آلمانی است و برخی از طرف نگارنده برای تأکید آورده شده است. م